

adoptivfamiljer

MEMBERSHIP FOR THE FAMILY ASSOCIATION FOR INTERNATIONAL ADOPTION NR 2 2014

Inne på slutsträckan

Vi är nu inne i den sista delen av vårt sista år som förmedlingsorganisation. Det känns mycket sorgligt men även spännande, hur kommer framtiden att se ut?

Ett steg mot en bättre framtid, en egen familj och inte en institution? Vi är nu inne i den sista delen av vårt sista år som förmedlingsorganisation. Det känns mycket sorgligt men även spännande, hur kommer framtiden att se ut?

Inte bara vi förändras utan även MIA, adoptionsorganisationernas myndighet står inför förändringar. Med Socialdepartementets promemoria från april 2014 "Samordnat ansvar för vissa familje frågor" (<http://www.regeringen.se/sb/d/18040/a/239364>) om ett utökat och förändrat ansvar för myndigheten och ett byte av namn till Myndigheten för familjerätt och adoption kommer även deras arbete att förändras. Innebär det att nya resurser och tankegångar kommer att kunna användas för att verka för de adopterades rätt, inte enbart ur ett barnperspektiv utan i det livsperspektiv som en adoption innebär? Kommer barnrättsfrågor att samordnas på ett bättre sätt? Kommer Barnkonventionen att bli lag? Är tiden mogen för någon form av resurscentrum? FFIA skulle välkomna en sådan utveckling och samverkar gärna med myndigheten och andra adoptionsorganisationer kring det. Vår ambition är att vi ska fortsätta att verka för de adopterades sak mot rasism i alla dess former och för alla människors lika värde.

Meit Camving har slutat som MIA:s chef och vi tackar för gott samarbete under åren och hälsar MIA:s nya chef Kristina Svartz välkommen till adoptionsvärlden och hoppas på ett framtida gott samarbete. Myndigheten kommer i framtiden att ansvara för alla genom FFIA adopterade barns akter.

FFIA:s styrelse arbetar nu med att utarbeta visioner och inriktningsmål för vår nya framtida förening. Men vad ska vi heta? Ska vi behålla våra inarbetade bokstäver och heta "Familjeföreningen för internationellt adopterade och deras familjer"? Eller något helt annat? Den viktigaste diskussionen handlar dock om vilka frågor vi ska arbeta med, och hur och på vilket sätt arbetet ska utföras när vi inte längre har någon fast personal. Det blir en tuff höst för styrelsen även om vi i våra diskussioner kommit en bit på väg. På årsmötet i maj diskuterades önskemål och förhoppningar och några familjer visade intresse för att vara med och forma den framtida organisationen. Att vi ska fortsätta med vårt biståndsarbete och våra internationella kontakter är ett starkt önskemål, hur verksamheten för våra medlemmar kommer att se ut återstår att se. Styrelsen är öppen för förslag och ideella arbetsinsatser av olika slag, så hör gärna av er.

Från januari 2015 har FFIA inte sitt kontor på Karl Johansgatan kvar då nuvarande personal slutar sitt arbete med förmedlingsverksamheten och därmed avslutar sina anställningar. Vi letar därför nu efter en mindre och för kommande verksamhet mer lämplig lokal. Hemsidan kommer att finnas kvar och i kommande nummer av Vi adoptivfamiljer 2014 hoppas vi kunna ge mer aktuell information. Tidningen kommer att finnas kvar och i årets sista nummer som vi kommer att skicka till så många som möjligt av alla de som adopterats och/eller deras familjer kommer det att finnas ytterligare information om 2015 års verksamhet. Vet du namn och adress till någon som adopterats genom FFIA, och där personen eller familjen inte längre är medlem, men kan tänkas vara intresserad av att veta hur FFIA:s framtida förening kommer att arbeta. Hör då gärna av dig med adress till kaisa.hammar@ffia.se så får de nästa nummer av tidningen Vi adoptivfamiljer.

Carin Fremling

Ordförande FFIA

VI ADOPTIVFAMILJER

Medlemstidning för

**FAMILJEFÖRENINGEN FÖR
INTERNATIONELL ADOPTION**

ANSVARIG UTGIVARE

Carin Fremling

REDAKTION

Ing-Marie Söderberg

Råby 35

755 94 Uppsala

018-31 74 04

tillraby@telia.com

Kerstin Krebs

kerstin.krebs@telia.com

Rinki Hulth

rinki.hulth@gmail.com

Pia Ernlo

pia.ernlo1@telia.com

Maria Säw

saaw_maria@yahoo.se

MATERIAL TILL TIDNINGEN

SKICKAS TILL

Ing-Marie Söderberg,

adress se ovan

OMSLAGSBILD

På promenad i Petropavlovsk,
Kazakstan. Polina ska snart
åka hem med sina nya föräld-
rar. Läs mer på sidan 12

Vi Adoptivfamiljer nr 2/2014

Ledare - sid 2

Kontorsrapport - sid 4

Biståndsprojekt i Nairobi - sid 5

Återvändande "syskon" - sid 6

Adopterade berättar - sid 9

Träff med Rumänienfamiljer - sid 10

Att adoptera från Kazakstan - sid 12

FFIA fick utlandsgäster- sid 14

Boktipset - sid 15

Familjesidan - sid 16

Barn- och ungdoms- försäkring för adoptivbarn

Nu erbjuds alla adoptivbarn - de som kommit tidigare och de som kommer idag - en sjuk- och olycksfallsförsäkring.

- Försäkringsbelopp 1 200 000 kr
- Läke-, rese- och tandskadekostnader ingår (3% av ett pbb* i självrisk vid sjukdom)
- Skadade kläder och glasögon upp till 0,25 pbb*
- Dagersättning vid sjukhusvård 200 kr/dag
- Kostnadsersättning upp till 50 000 kr/år i högst tre år
- Ersättning för hjälpmedel upp till 3 pbb*
- Dödsfallsersättning 50 000 kr
- Krishjälp – för barn och familj upp till 10 behandlingar

Alla barn som under året adopteras genom föreningens försorg omfattas av skyddet till och med 2014-12-31 som en del av adoptionsavgiften. Därefter erbjuds fortsatt försäkring individuellt för varje familj.

I fortsättningsförsäkringen ingår alla familjens barn upp till 25 års ålder till en premie om 180 kr per månad för samma skydd som ovan.

Försäkringsgivare är Förenade Liv och försäkringen administreras av Allians Försäkringsmäklare. För mer information ring 08-700 51 70 eller email: info@allians.com

**Prisbasbeloppet (tidigare Basbeloppet) enligt lagen om allmän försäkring (1962:381) räknas fram på grundval av ändringarna i det allmänna prisläget. Enligt gällande bestämmelser anges detta av utvecklingen av konsumentprisindex och fastställs för helt kalenderår. Prisbasbeloppet avrundas till närmaste hundratal kronor.*

allians
FÖRSÄKRINGSMÄKLARE

De sju första stegen i nya skor med inlägg ...
FFIA:s Healthy Feet-projekt.

Arkivering och sortering, det är vad det mesta handlar om nu på FFIA:s kontor. Dock är det ännu några adoptioner kvar att slutföra.

Sista året med förmedlingsverksamhet

FFFIA håller på att förvandlas. Att förmedlingsverksamheten försvinner innebär stora förändringar, bland annat att föreningen inte längre ska ha ett kontor med anställd personal. Det blir en väsentlig omställning, särskilt för dem som varit aktiva i föreningen eller arbetat på kontoret.

De som jobbar kvar på FFIA nu är bara Annikka Hedberg, Kaisa Hammar och Britt-Marie Nygren. När det var som livligast i början av 2000-talet och många adoptioner genomfördes var det 14 personer som jobbade här. Eftersom lokalerna är de samma känns det minst sagt tomt nu.

– Det är såklart alldeles för stort för så få personer, säger Annika, det känns ensamt även när de andra är här.

Att avveckla är inte lika roligt som att utveckla, det säger sig självt. Nu handlar det mesta om arkivering och sorteringsarbete. Det måste göras på ett bra sätt, och meningen är ju att föreningen ska kunna leva vidare som medlemsförening.

– Det har dock sina roliga sidor att gå igenom gamla arkiv, säger Annikka. På 80-talet lades det till exempel upp ett informationsdokument med foton på varje barn som FFIA förmedlade. Det är naturligtvis inte sådant man slänger bort.

Frågorna är hela tiden: Vad ska vi spara? Vad ska vi kasta? Vad kan vi ta med till den nya lokalen? För en sådan ska FFIA ha, den måste bara vara av ett helt annat format än den nuvarande. Styrelseledamoten Birgitta Gardshol har i uppdrag att leta efter en sådan.

Kanske kan FFIA hyra in sig i ett så

kallar kontorshotell, med plats för inte så mycket mer än ett mindre arkiv och en dator. Det här är en fråga som måste lösas under hösten.

FFIA:s stora arkiv då – vart tar det vägen? Jo, MIA tar över ansvaret och slussar sedan materialet vidare till Landsarkivet.

Men FFIA bedriver fortfarande adoptionsförmedling. Det kom faktiskt ett par nya barnbesked i början av året, och så är det några andra adoptioner som påbörjats av FFIA men ännu inte slutförts.

Annikka hoppas att alla FFIA:s adoptioner ska vara klara innan årets slut. Det här genererar en del jobb och dessutom finns uppföljningsrapportering som ännu inte är slutförd.

På årsmötet nästa år ska stadgarna ändras och föreningens mål och inriktning förändras. På årsmötet som var i maj fördes en del diskussioner om framtiden med de familjer som var där.

Tanken är att det ska finnas grupper som jobbar med olika delar, bistånd, medlemsverksamhet, tidningen med mera. Styrelsen jobbar just nu med att få fart på det arbetet.

Några månader till kan du träffa Annikka, Kaisa och Britt-Marie på FFIA:s kontor på Karl-Johansgatan. De har telefontid på torsdagar 9-12, men det går alltid att lämna meddelande på e-posten så ringer de upp. Nästa år går de alla tre i pension men vi hoppas att inte FFIA gör det, utan får ett nytt uppsving som medlemsförening.

Ing-Marie Söderberg

FFIA stödjer gymnasister i Kenya

Global Relations tackar FFIA för bidrag till arbetet med gymnasieskolan Kenswed Academy i Nairobi. Pengarna har gått till läroböcker men även till en fritidsgård i slumområdet Kibera.

Global Relations arbetar för att ungdomar från de allra mest utsatta slumområdena i Nairobi, Kenya, ska få möjlighet till en utbildning.

Gymnasieskolan Kenswed Academy är belägen i västra Nairobi i slumområdet Ngong, med cirka 110 000 invånare. Mycket få av ungdomarna har möjlighet att genomföra de åtta åren i grundskolan, då arbetet hemmavid tar för mycket tid och kraft. Ännu färre får chansen att börja på gymnasiet, vilket mer eller mindre är ett krav för att man senare ska kunna få ett annat arbete än att till exempel sälja frukt på gatan eller putsa skor.

Att studera vid Kenswed Academy är nästan helt kostnadsfritt (eleverna betalar en skolavgift som täcker inköp av deras lunch, vilket nästan är en tiondel gentemot vad det kostar på likvärdiga skolor). Då ingår allt från skoluniformer och läroböcker, till lärarlöner och utflykter. Detta är vi mycket stolta över.

DENNA VERKSAMHET ÄR förstås kostnadskrävande, då våra utgifter är såpass mycket högre än vad vi får in av eleverna. Majoriteten av våra medel kommer från privata månadsdonatorer, men varje månad behöver vi få in cirka 10 000 kr extra för att skolan ska gå runt och utvecklas i den takt som är önskvärd för elevernas fortsatta utveckling.

Med detta sagt hoppas vi att ni förstår vikten av ert bidrag och vår tacksamhet gentemot er för ert engagemang. Tack vare er donation har vi haft möjlighet att investera i nya läroböcker för de elever som nu i januari börjar Form 3 (alltså deras näst sista år på gymnasiet).

Utan ert bidrag hade vi enbart haft råd med att köpa in ett visst antal exemplar, varför eleverna då varit tvungna att stanna kvar på skolan och läsa sina läxor. Nu har ni givit dem möjligheten att ta med

läroböckerna hem, vilket gynnar både deras egen utveckling, samt deras familj.

Dessutom har en del av era medel gått till att utveckla våra projekt i det allra mest utsatta slumområdet, Kibera. Där driver vi numera en fritidsgård, ett av flera projekt som syftar till att skapa möjligheter till ett meningsfullt liv för de allra mest utsatta barnen ur ett socioekonomiskt perspektiv.

Fritidsgården är i ett uppstartande skede och ert bidrag gör det möjligt för projektet att investera både i nytt material, samt betala lön för de kenyanska volontärer som finns anknutna till projektet.

Läs gärna mer om hur projekten framskrider på www.globalrelations.nu

Återigen, tack!

Med vänlig hälsning
Kasper Skarrie, projektledare för
Kenswed Academy och sekreterare i
Global Relations

FFIA Bistånd

Biståndssamordning

Kristin Törngren: 0707 29 07 87
Britt-Marie Nygren 031-704 60 80
britt-marie.nygren@ffia.se

Vill du ge ett bidrag? Din gåva inbetalas till bankgiro 5745-1320 eller via autogiro. Du kan ange om du önskar stödja något projekt eller om du bara önskar lämna ett allmänt bidrag.

Biståndsprojekt

- *Indien:* Kvinnohuset Sudhantra i Madurai, Ahkand Jyot Foundation, Nazareths vänner
- *Kina:* Healthy feet
- *Sri Lanka:* Daghemmet Aruna

Barn på Jorden

www.barnpajorden.org

- Madhur Maskan, Calcutta
- Asha Sadan, Mumbai
- Tara rehabiliteringscenter, Pune

När de var små lekte de tillsammans på ett barnhem i södra Indien. I vintras återvände de tre "syskonen" Martin, Daniel och Rebecca till sitt första barndomshem. De fann att allt var mycket mindre än de minns det!

En känsla av att komma hem

I slutet på 80-talet fanns det på barnhemmet Faith Home i Sydindien en liten sammansvetsad syskongrupp som blev kvar oväntat länge på grund av byråkratiska problem. Så småningom blev de dock nästan alla adopterade till Sverige. Under hela uppväxten deltog de i familjeträffar varje år, men när de blev vuxna upphörde träffarna. Ungdomarna höll kontakten på annat sätt genom bland annat en egen facebookgrupp.

Många av barnen gjorde återresor med sina familjer, men några kom aldrig iväg, även om de på många andra sätt höll kontakten med Indien och barnhemmet. Förra året bestämde sig tre av dem att de ville göra en återresa tillsammans och i början av 2014 blev den av.

DET VAR DANIEL NILSSON som var den som tog initiativet.

– Våren 2013 kände jag att det saknades någonting inombords och jag bestämde mig för att besöka Indien och barnhemmet, berättar Daniel. Jag gjorde ett inlägg på vår Facebookgrupp, där jag skrev att jag ville tillbaka till barnhemmet och söka mina rötter.

Daniel fyllde 30 i år och var fyra år när han kom till Sverige våren 1988.

Selfie på gänget. Jennie, Daniel, Martin och Rebecca innan de åkte tillsammans till Indien.

Alla barnen i gruppen kom inte samtidigt. Martin Brusewitz, 33 år i dag, kom till exempel ett halvår senare, då han var nästan åtta. Rebecca Olausson, yngst i hela gruppen, kom till Sverige ännu lite senare som treåring.

– Jag har väl själv velat åka tillbaka sedan en tid, men det har inte blivit av. Nu fanns tiden och ekonomin och det fina sällskapet, säger Rebecca, som nu är 26 år.

MARTIN BESTÄMDE SIG NÄR Daniel var i Stockholm via sitt jobb och de träffades över en middag,

– Vi åt indiskt och började prata om Indien och barnhemmet, och vi bestämde att vi skulle försöka åka dit och ta med oss några andra "syskon" som också bor i Sverige, berättar Martin.

– Jag hörde mig för och Rebecca hakade på, men de flesta hade andra planer. Stephen ville följa med, men han är student så han hade inte råd denna gång, men nästa kanske. Min flickvän Jennie bestämde sig också för att hon ville följa med.

Martin hade aldrig varit tillbaka i Indien sedan han lämnade landet 1988. Daniel och Rebecca har däremot varit på

återresor med sina familjer, Rebecca när hon var sex-sju år och Daniel när han var fjorton.

Hur lade ni upp resan?

– Det företag jag jobbar på har ett kontor i Hyderabad i Indien, så jag beslöt mig för att ta med mig jobb dit och vara där de två första veckorna, berättar Daniel..

Efter Hyderabad åkte han vidare till New Delhi för att möta upp Martin, Rebecca och Jennie.

Rebecca kände igen sig redan där. – Dofterna, ljudet av trafiken, de springande barnen i Delhi, jag kände igen rörelserna. Blickarna, som var lite osäkra,

Den där blicken var mycket bekant, jag kände igen mig själv.

I Delhi stannade de i fem dagar innan de fortsatte ner till Chennai (Madras) där barnhemmet Faith Home ligger,

– Vi hade egentligen inga planer när vi väl kom till Indien. I Delhi visste vi att vi skulle till Taj Mahal, men resten av dagarna var oplanerade, säger Martin. Samma sak var det med Chennai, barnhemmet var huvudfokus, sedan tog vi dagarna som de kom.

VILKA FÖRVÄNTNINGAR HADE ni då på besöket?

– Ja, alltså jag ville uppleva Indien som land och kultur. Få uppleva hur folket har det och hur människorna lever. Få se det land och stället där man kom ifrån, säger Rebecca och tillägger:

– Sedan att Jennie var med var ju guld värt, då kunde man ta en liten pratstund om helt andra saker över en kopp te.

Daniel säger att han egentligen bara ville hälsa på barnhemmet och se hur det ser ut idag.

– Det enda som jag förväntade mig

Det kändes som att tiden hade stått stilla, allt var sig likt men ändå inte.

Martin

var att vi skulle vara välkomna.

Martin hade inga förväntningar alls.

– Efter nästan 26 år så kan man inte förvänta sig att någon ska komma ihåg en grabb på åtta år som har bott där. Om personalen är bytt så kan man verkligen inte ha några förväntningar.

Men så tillägger han:

– Jag väntade mig i alla fall att de skulle ha något protokolliknande om mig från det jag var liten.

NÄR DEN STORA DAGEN

KOM tog den lilla återvändargruppen en taxi till barnhemmet, men chauffören hade lite svårt att hitta. De upptäckte då att en sak de hade gemensamt var att de mindes den blå porten till barnhemmet.

– Jag vet inte om minnet av denna port har något att göra med att den var det sista vi såg av barnhemmet när vi lämnade det vid adoptionen, säger Daniel.

VÅL PÅ FAITH HOME blev de mottagna med stor gästfrihet.

– När vi kom in på området välkomnade tre kvinnor oss, berättar Daniel. Allt kändes så konstigt då jag klev ut ur bilen, fast på ett härligt sätt. Det första som hände var att vi blev serverade mat. Efter det blev vi visade runt på barnhemsområdet.

I New Delhi hade Martin inte känt igen sig i något. Men när han kom till Chennai kändes som om han hade kommit hem. Kvinnornas kläder, deras blommor i håret, värmen.

– Det kändes lite överkligt att återvända till en plats som bara funnits med i huvudet i flera år. Men att vara "hemma" igen kändes riktigt bra. När portarna till barnhemmet öppnades var det som om Edens trädgård mötte oss. Gröna växter på insidan av Faith Homes murar. Färska frukter, träd, blommor och några hundar som sprang lösa.

Martins första intryck var: Vad allting låg nära, vad det var trångt! Och vilka

Nu och då. Daniel och Martin och ett gäng grabbar på Faith Home 2014.

På samma gård i maj 1988 ser vi Martin i mitten (han är längst) och Daniel till höger i röda byxor. Finkläderna har Daniel fått av sin mamma, som denna dag kommit för att hämta hem honom till Sverige. Rebecca var bara en baby och ligger förmodligen och sover i en säng inne i huset.

små hus! Han kände dock igen det mesta, även om det hade renoverats en del. Husen hade bytt färger från slitet gult till mer blått.

– Rutiner som barnen hade kände jag

direkt igen. Deras sysslor, matvanor, skolan ... Det kändes som att tiden hade stått stilla, allt var sig likt men ändå inte.

Av personalen är föreståndaren Amala den enda som är kvar sedan han och de andra bodde på Faith Home. Martin tyckte sig känna igen henne lite svagt.

– Men det var inte Amala som skötte om oss, det var Lilly akka och Mary akka (*akka=syster*). Det var lite synd att de inte jobbade kvar. Dem kommer jag ihåg bättre.

Martin har lite svårt att bedöma hur barnen har det på barnhemmet i dag, eftersom han bara var där några dagar.

Hans intryck är dock att de inte alls har det lika tufft i dag som han och hans ”syskon” hade det på 80-talet.

DANIEL VAR 14 ÅR DÅ han besökte barnhemmet förra gången. Innan det besöket hade han bilder i huvudet från den tiden då han bodde här.

– Nu är jag 30 och fortfarande finns samma bilder kvar sedan jag var liten, till exempel från det ställe där vi brukade tvätta oss, en karusell som vi brukade leka i och en stor gul brunn. Brunnen fanns kvar, men den var mycket mindre än vad jag minns den.

Karusellen fanns inte kvar men han och hans vänner kunde peka ut exakt var den hade stått.

Stället där de brukade tvätta sig användes inte längre, men även här kunde de peka ut var det var.

Tvättstället fanns kvar men var igenvuxet.

– Jag minns att de större barnen brukade springa och jaga oss mindre barn med

gröna ormar, men inga ormar eller apor fanns kvar på barnhemsområdet nu

Rebecca minns att hon blev lika väl mottagen förra gången hon var där.

Bara att få komma till barnhemmet igen och hälsa på betydde mycket. Hon fick se barnhemmet och träffa Amala, det var det viktigaste.

– De som jobbar där med henne i spetsen sliter verkligen hela dagarna för att få barnhemmet att gå runt, det ska man inte glömma bort. Det blev väldigt tydligt vilket engagemang de har för verksamheten och barnen. Jag kände en stor respekt och tacksamhet.

Men hon saknar den gamla föreståndaren Mr Thomas.

– Han var en speciell man vars kärlek var oändlig.

Rebecca tycker att barnhemmet är en fin plats, hon är glad att hon hamnade på Faith Home och inte på något annat barnhem. – Lukterna och de olika platserna känns bekanta, fast de har byggt om nästan allt.

Väl mottagna. Undfagnaden på barnhemmet var god

Men på några få ställen fanns den gamla putsen kvar ... ljusgul färg blekt av solen. När jag ser den färgen blir jag påmind om hur Faith Home var från början.

– Martin ville gärna berätta när jag ville veta saker, det uppskattade jag mycket.

DANIEL KÄNNER SIG väldigt nöjd, många av bilderna han hade i huvudet fick en mening. Martin som är tre år äldre än han kunde bekräfta hans minnen. Även Daniel kunde väcka några av Martins minnen till liv.

– Vi var där fem dagar, och samtliga dagar blev vi väl omhändertagna med god mat och uppträdanden eller så lekte vi bara med barnen.

– Jag fann inte så mycket information om mina rötter, men jag hade inte förväntat mig så mycket. Jag vet dock att jag skulle blivit djupt besviken om jag letat och inte hittat något, säger Daniel.

... fortfarande finns samma bilder kvar sedan jag var liten
Daniel

Det blev väldigt tydligt vilket engagemang de har för verksamheten och barnen.

Rebecca

Martin fick se sin ”pärm”, men den innehöll mest det hans adoptivföräldrar hade skickat in. Sedan fanns lite papper om hans adoption, bland annat ett från en doktor i Chennai.

– Barnhemmet hade tagit mig till honom för att jag skulle undersökas och de

Adopterade berättar

Välkommen till seminarium i Göteborg 8 november om hur det KAN vara att ha blivit adopterad till Sverige!

Nu har ni chansen att komma och lyssna och ställa frågor till en panel med vuxna adopterade! Vi kommer att prata om uppväxt, rötter/separationer, rasism och om råd och förebyggande insatser till föräldrar och andra i barnets närhet

Stanna gärna kvar till minglet efter panelsessionerna då det blir fika och ni har möjligheten att fortsätta ställa frågor till oss mer individuellt.

Medverkande:

Erik Frigert (konferencier) är 30 år och adopterad från Indien, kom till Sverige när han var elva månader gammal. Han har förutom ”Adopterade berättar” suttit i vuxen adoptionspanel för FFIA, registrerat och medverkat i ett specialseminarium för resurnätverket kallat ”Lyssna till adopterade”, samt hållit föredrag för Adoptionscentrum på deras temadagar i Mölndal Folkets Hus och skrivit artiklar för samma organisations medlemstidning ”Kontakten”.

Vi som sitter i panelen är *Simon Nordangård*, 35 år och adopterad från Indien, som kom till Sverige när han var fyra månader gammal. Han

har varit föreläsare för Adoptionscentrum Jönköping och varit med på gruppsamtal med blivande föräldrar samt

bland annat varit med och grundat den föredetta föreningen VIA – Vuxen Internationellt Adopterade som numera är en facebookgrupp.

Lina Tersing är 33 år. Hon är adopterad från Indien och kom till Sverige när hon var sex månader gammal.

Johanna Söderquist är 37 år. Hon är adopterad från Indien och kom till Sverige när hon var nio månader gammal.

Andreas Hallén är 28 år. Han är adopterad från Chile och kom till Sverige när han var fyra veckor gammal.

Program

Seminarieret öppnas: Efter att alla gäster noterats ha kommit och fått något att dricka och äta och suttit sig tillrätta, tar panelen plats på scenen. Konferencieren önskar alla välkomna och för en kort presentation om ”Adopterade berättar ...”.

Under hela seminariets gång är det fritt för publiken att ställa frågor genom handuppräknning, men vi kommer också se till att ha cirka fem minuter efter varje ämne för panelen att svara på frågor innan vi går vidare till nästa ämne. I slutet kommer vi även ha en längre speciell avsedd frågestund.

Varje panelmedlem presenterar sig och berättar om sin uppväxt och sysselsätt-

ning idag, banden till ursprungsländerna, identitet med mera.

Diskussionspunkter bl a:

- banden till ursprungsländerna
- separation
- identitet
- rasism
- relationen mellan adoptivbarn och föräldrar

Efteråt blir det frågestund och mingel. Under minglet har du möjligheter att ställa frågor till panelen. Minglet har ingen specifik tidsgräns men kommer att hålla på i åtminstone en halvtimme och framåt (så länge det finns frågor kvar att besvara).

Vi vill att man som gäst ska gå ifrån vårt seminarium med så många frågor besvarade som möjligt!

Tid och plats

Seminarieret äger rum lördag 8 november kl 14.00 – cirka 17.00 (inkl välkomstfika och mingelfika)

Platsen är Stora salen, Brämregårdens kyrkas församlingshem, Hisingsgatan 26, vid Vågmästareplatsen på Hisingen i Göteborg.

Avgift: 100 kr/pers (150 kr för 2! betalas in i förskott på bg 561-8046. Var vänlig uppge ditt namn och antal som Referens/Meddelande, samt på mejl med kontaktuppgifter till adopteradeberättar@hotmail.com! Ev. återbetalning endast 50% av inbetald summa.)

OBS! Det är begränsade platser så först till kvarn är det som gäller! Hjärtligt välkomna!

Arrangör är ”Adopterade berättar”, en ideell förening som gör det här för den goda sakens skull.

För mer information kontakta oss gärna på email: adopteradeberättar@hotmail.com
Erik Frigert, 0733-840893, frigge_dickinson@hotmail.com
Simon Nordangård, 0706-433565
s.nordangard@gmail.com

ville veta på ett ungefär hur gammal jag var, då jag bara hade dykt upp utanför dörrarna på Faith Home.

– På pappret kunde jag läsa att jag var runt fem månader gammal. Jag visste egentligen detta redan, men det kändes ändå bra att få det bekräftat.

Om Martin blev besviken över något så var det att personalen var så pass dåliga i engelska att det var svårt att kommunicera med dem.

– Över lag så var det dock en bra och nyttig resa. Den dagen jag skaffar barn kan jag berätta om mitt ursprungsländ och även ta med dem dit, så att de får veta var deras pappa har sina rötter, säger Martin.

Ing-Marie Söderberg

De kan knappast kallas barn längre, de som adopterades från Rumänien på 90-talet. Några av dem har egna barn, men de träffas fortfarande i sin familjegrupp.

Kravlös gemenskap på Rumänienträffen

Det var fjortonde året vi träffades nu på Rumänienträffen. Från Rumänien kommer inga nya adoptivbarn. Våra ”barn” är inte barn längre, de är tonåringar eller vuxna. Ett par har fått egna barn.

Till Träffen kommer fortfarande hela familjer, men också ”barn” utan föräldrar och föräldrar utan ”barn”, och ”barn” med egna barn. Vad är det som drar, år efter år?

FÖRRA ÅRET STÄLLDE JAG FRÅGAN till dem som var på Träffen då och fick svar som liknade varandra från både ungdomar och föräldrar. En kravlös gemenskap där man kan slappna av och vara sig

själv, bli accepterad som man är. En plats där man inte behöver förklara, för alla vet hur det är. Där man kan prata om det som ingen annan förstår.

Jag har saxat bland rösterna som svarade på frågan ”Vad är det bästa med Träffen?”.

- Att träffa alla. Jag tycker om vår gemenskap, att alla tar hand om varandra.
- Gemenskap. Vänner för livet.
- Att man får vara sig själv och hjälpa varandra.
- Att vi vuxna får prata om allt som inte går på räls.
- Att få träffa alla föräldrar, bara vara och umgås och ha trevligt.
- Att få prata om saker andra inte fattar.

Träffen är två dagar av total avkoppling och varm, kravlös gemenskap.

När man åker däri- från är batterierna omladdade. På Träffen möts människor som aldrig annars skulle ha träffats för vi bor på helt olika platser i landet, vi har helt olika yrken, roller i livet och intressen.

Barnbarn. Äldsta adoptivbarnbarnet Maja fyllde fem år och firades med tårta

”Barnen” är i olika åldrar och har fötts med olika gåvor men vi har alla en sak gemensam – Rumänien. Alla har ett barn som är adopterat från Rumänien eller är själv adopterad däri- från eller har ett syskon som är adopterat eller har en relation till någon av de adopterade.

Brittebo, som vi varit på de senaste tre åren är ett underbart ställe, värt att besöka bara det. Djupt inne i de småländska skogarna ligger det alldeles för sig självt vid en sjö. Generöst med plats för övernattnin- g, antingen i stugor som rymmer familjen eller i annexet som brukar vara ungdomarnas ”eget” eller i stora huset där vi äter och umgås. Här har vi tillgång till kanoter och båtar, badbrygga, fotbollsplan, grillar, promenadstigar – allt man kan önska för en avkopplande helg i gemenskap.

VAD GÖR MAN PÅ EN TRÄFF DÅ? Ja, träffarna har följt ungefär samma mönster under alla år. Alla kommer efterhand under fredagens eftermiddag, kväll. Det finns fika som väntar och vill man går man den traditionella tipspromenaden med frågor om Rumänien.

På kvällen grillas det och ordnas med mat, var och en har med sig det den vill äta. Det blir mycket prat och skratt och sedan troppar de vuxna av medan ungdomarna håller igång och pratar och umgås tills de också somnar.

På lördagen har värdfamiljerna dukat fram frukostbuffén och sedan brukar lite olika aktiviteter ta vid. Några vuxna brukar gilla att besöka loppisbutiker, andra kanske föredrar någon aktivitet eller sevärdhet.

Under eftermiddagen återvänder de som varit borta och det blir gemensamma aktiviteter, lekar, bollspel, paddling.

På kvällen äter vi tillsammans och sedan kommer Träffens höjdpunkt, filmtime. Träffen har sin egen dokumentärfilmare i pappa Bengt-Åke som dokumenterat varenda Träff och klippt ihop en härlig film som visas året efter.

På söndagsmorgonen väntar frukosten på morgonpigga föräldrar och mer morgontrötta ungdomar, som tillbringat större delen av natten med att umgås och prata. Efter frukosten är det packning och städning och uppställning för det obligatoriska gruppfotot.

Så du som aldrig varit med på en adoptionsträff eller som inte varit med på några år – kom, delta i gemenskapen, dela dina erfarenheter och dela andras erfarenheter. Tänk inte ”alla känner ju redan varandra”, ”vad ska de tro om oss”, ”vi känner ju ingen där”.

Under de här åren har familjer kommit och gått, nya har tagits emot i gemenskapen, andra har försvunnit och är saknade och en sak ska du veta – det finns alltid plats för fler!

I ÅR KOM TVÅ NYA Träffare. Simon och Andreas. Ingen av dem är adopterad men båda har relationer till Rumänienadopterade. Jag passade på att fråga Simon hur

det kändes, att som vuxen komma för första gången till detta sammansvetsade gäng där de flesta känt varandra sedan många år. Simon tyckte att det var lätt att bara glida in i gemenskapen. Alla är så avspända och trygga med varandra så det var bara att haka på. Snabbt kände han sig som en i gänget.

När vi sitter där och pratar kommer Teodor och inflikar att ”Det är väl inget konstigt, det är bara att säga hej och hänga på...” och precis så kände Simon att det var. Andreas som är pappa till Träffens yngsta barnbarn, Teo, kunde bara hålla med, det kändes bra att träffa det här gänget. När det blev dags för stora avskedskramkalaset var det självklart att de också kramade adjö, trots att vi bara två dagar tidigare högtidligt handhälsat som de främlingar vi då var för varandra.

UNDER DE HÄR FJORTON ÅREN som vi träffats har våra barn, som en gång var små, hunnit växa, utvecklas och själva bli vuxna. Jag har haft förmånen att få se, inte bara vår dotter utan så många andra adopterade växa upp, utvecklas till underbara människor och själva bli föräldrar. Träffen har nu inte mindre än tre

barnbarn som också deltar i Träffen. För dessa Träffens barnbarn är Träffen lika viktig som den är för deras föräldrar. Här får de chansen att möta andra som delar samma erfarenhet, i deras fall att ha en förälder som är adopterad.

För Maja som är fem år och börjar förstå detta med att mamma har en annan mamma än Majas mormor är det väldigt viktigt att få träffa andra vuxna som precis som mamma Ida har två mammor.

Träffen har en viktig funktion att fylla, nu och i framtiden.

Nästa år fyller Träffen femton år och det firar vi genom att återvända till Flahult i södra Småland, där många av Träffarna ägt rum genom åren.

Kerstin Irehjelm

För mer information kan du kontakta Kerstin Irehjelm, kerstin.irehjelm@swipnet.se Gunilla Gustafsson, gunillagustafsson@hotmail.com eller Eleonor Dagman, urban_dagman@hotmail.com

Det blev bara en adoption från FFIA:s nyaste kontakt Kazakstan. Familjen Fors blev pionjärer och även den sista familjen att adoptera därifrån. De fick tampas med en väldig byråkrati, men de noterade också mycket omtanke om barnen. De är nu hemma sedan i somras med lilla Polina.

Första och sista familjen i Kazakstan

I nummer 4 av Vi Adoptivfamiljer 2013 kunde vi läsa om Andreas och Angelika som var FFIA:s ”pilotfamilj” i Kazakstan, och som redan fått sitt barnbesked när de intervjuades i oktober. Då förväntade de sig ett halvårs väntetid, men den blev längre.

Först i midsommarveckan i år var familjen Fors hemma med sin lilla Polina, tre och ett halvt år. Dock hade de träffat henne och umgåtts i flera veckor i februari-april. Det är nämligen så att adoptionerna från Kazakstan genomförs enligt en ganska mödosam procedur. Familjen får först komma och besöka barnet på barnhemmet under minst en månads tid, men de får inte ta med sig barnet därifrån. Sedan vidtar en massa pappers-exercis och en andra resa till landet där familjen kommer tillbaka för att slutföra adoptionen.

– Första gången vi reste till Kazakstan var det ganska nervöst, berättar Andreas. Vi for till ett okänt land, där de flesta inte pratar någon engelska. Vi kunde inte få så många praktiska råd eftersom ingen svensk familj adopterat därifrån förut. Och det var oerhört kallt, närmare 30 minus!

PÅ PLATS NÄR DE ANLÄNDE till huvudstaden Astana fanns dock FFIA:s representant. Hon följde med dem på tågresan från huvudstaden till Petropavlovsk, en ganska stor stad det också, med 200 000 invånare. Det var där deras barn bodde.

Där träffade de sin tolk som var med dem sedan i princip varje dag. Angelika och Andreas känner att det hade varit omöjligt att klara av kontakterna med barnhempersonalen utan henne,

förmodligen hade det uppstått många missförstånd.

Redan samma dag de anlände blev de kallade till barnhemmet för att träffa Polina. Föreståndaren som måste vara med vid sådana tillfällen var dock sjuk, så hela mötet blev inställt.

– Det kändes som ett oerhört antiklimax. Vi var äntligen på barnhemmet och fick ändå inte träffa vårt barn.

DET VAR BARA FÖR ANGELIKA och Andreas att återvända till hotellet och försöka ladda om. Nästa dag var föreståndaren där, hon tyckte det var så viktigt att få starta processen att hon ansträngde sig för att ta sig upp ur sjuksängen.

Först fick familjen en genomgång med information om Polinas bakgrund, hälsa och utveckling och hennes tillvaro på barnhemmet, där hon bott sedan hon var två veckor gammal. Allt stämde överens med det de redan fått veta.

– Det kändes seriöst allting, personalen verkade kompetent och ville verkligen barnens

Första dagen. Den lilla familjen försöker lära känna varandra i ett lekrum

bästa. Vi fick förtroende för dem, säger Andreas

– Är ni redo att träffa Polina nu? sa föreståndaren.

Det var Angelika och Andreas förstås, den här stunden hade de väntat på i många år. De hade tänkt att nu går vi till ett särskilt rum och det blir som en ceremoni och så ska vi filma mötet – men så öppnades dörren plötsligt och så stod hon där!

Hon sprang rakt fram till Andreas och sa: ”Det är min pappa!” Polina hade fått ett album att titta i och Angelika tror att hon gick till pappa först eftersom de är lite lika – ljust hår och blå ögon båda två.

Det var en rörande stund, betydelsefull och livsavgörande som för alla adoptivfamiljer. Polina var en aning avvaktande,

men gick med på att sitta i knä sedan hon fått lite juice och choklad. Sedan gick familjen till ett musikrum där det fanns leksaker. En timme fick familjen tillsammans denna första dag.

VECKORNA GICK OCH Andreas och Angelika travade fram och tillbaka till barnhemmet, som låg på gångavstånd från hotellet.

– Vi kände ju inga andra i Petropavlovsk, så barnhemsbesöken blev det vi gjorde, även om vi också tränade på hotellets gym och tog dagliga promenader för att lära känna Polinas hemstad, vilket känns bra inför framtiden. Vi surfade också på Internet och hittade några bloggar skrivna av andra familjer som adopterat från Kazakstan, dock inte svenska, berättar Andreas.

Barnhemmet hade en bra standard, tycker Angelika och Andreas. Där fanns läkare, logoped, psykolog, sjukgymnast med mera. Byggnaderna kanske hade en del renoveringsbehov. Det känns ändå skönt för dem att veta att Polina har levt sina första år på ett barnhem med bra resurser och en föreståndare som verkligen ser till barnens bästa, efter förutsättningarna,

De träffades vanligen kl 10-12 och 16.30-18, men tiderna anpassades också efter Polinas barngrupps verksamheter. En gång i veckan badade barnen och vid ett tillfälle fick Angelika och Andreas vara med.

– Vi skulle hålla oss i bakgrunden och inte störa när Polina var i barngruppen, men vi fick ändå tillfälle att se hur hon interagerade med andra, säger Angelika.

Hur bra lärde ni känna Polina under denna månad?

– Vi skapade ju band mellan oss genom att leka med henne vissa tider. Men i och med att vi inte fick ta med henne utanför barnhemmet blev det en lite konstlad miljö. Vi var inte som hennes föräldrar. Dessutom var vi väldigt observerade hela tiden och så förstod vi inte vad personalen pratade med varandra om. Tolken var inte med hela tiden när vi var med Polina, säger Angelika

Efter 28 dagar lämnade Angelika och Andreas in sina papper till domstolen. Efter det fick de vänta ytterligare tre veckor tills dess att de skulle närvara i domstolsförhandlingen där domaren sa JA till att bevilja adoptionen. Sedan skulle man vänta tills domen vann laga kraft

och att nya handlingar skulle behandlas.

– Då reste vi hem. Efter två månader i Kazakstan var vi också helt tömda på energi, så vi passade på att ladda batterierna hemma säger Andreas. Vi kunde fixa Polinas nya rum och jobba lite, annars har vi levt på sparade medel den här tiden.

Det var förstås svårt att lämna Polina.

– Personalen förklarade för Polina, och för oss att ”så här är rutinerna”. Under tiden vi var hemma kunde vi i alla fall skypa med Polina tre gånger. Vi vet inte hur mycket hon fick ut av det, men hon kände igen oss och vi fick i alla fall se henne i realtid, det kändes tryggt.

Andreas och Angelika tyckte att det var en extremt trög byråkrati att kämpa med i Kazakstan. FFIA:s representant fick verkligen jobba hårt. När de varit hemma i fem veckor kunde de resa tillbaka och få Polinas nya pass med deras efternamn.

DET VAR I BÖRJAN AV JUNI som familjen återförenades nere i Petropavlovsk (då var det jättevarmt, uppåt 30 plus!). Efter lite mer pappersexercis där och i huvudstaden, där bland annat svenska ambassaden var med och drev deras ärende framåt, kunde de äntligen resa hem.

– Andra resan fick vi i alla fall ta hand om vår dotter och vara med henne hela tiden, säger Angelika. Det var först när vi bodde tillsammans på hotellet som vi blev en familj på riktigt, även om hotell också är en onaturlig och speciell miljö.

Familjen kom hem till midsommar, och några av de närmaste mötte på Landvetter. Sedan följde en fantastisk sommar då familjen Fors haft gott om tid att lära känna varandra.

Angelika tycker att det går bättre och bättre för varje vecka.

– Det var jobbigt i början, då kunde hon bara ge sig iväg rätt som det var utan att bry

Hurra! Äntligen på väg hem, alla tre

sig om var vi var. Nu märker vi att hon börjar se oss som sin trygga punkt. Hon håller ett öga på var vi är, hon går inte så långt bort och kommer sedan tillbaka. Nu är hon också så pass trygg att hon vågar trotsa oss. Det kan vara jobbigt men är sådant som hör till en treårings utveckling.

– En av fördelarna med att vistas så länge i barnets hemland är att familjen har påbörjat anknytningsprocessen redan innan man kommer hem, säger Andreas.

Polina sover och äter bra, och Angelika och Andreas känner att hon blivit väl omhändertagen. Det var förstås disciplin på barnhemmet, men barnen fick också mycket kärlek.

Kommunikationen fungerar bra och Polina gör språkliga framsteg varje dag.

NU KOMMER HÖSTEN och då finns AC:s öppna förskola i Göteborg, den har de redan börjat gå på. Det kan vara en lagom stor grupp barn till att börja med.

Familjen Fors har haft en lång adoptionsresa, med mycket ovisshet.

– Det är först nu i efterhand som vi tänker på hur tufft det har varit, säger Andreas. Vi har faktiskt väntat i nio långa år på att få bli föräldrar, och det är en helt överlägsen känsla att Polina nu är vår dotter!

Ing-Marie Söderberg

FFIA har fått flera utländska gäster i sommar. De är alla gamla välkända kontaktpersoner.

Utlandsgäster besökte FFIA

Den 2 juni besökte Lalitha Amara-rajeeva FFIA:s kontor. Lalitha har fungerat som vår "kontaktperson" under ett antal år och har varit behjälplig vid det fåtal adoptioner som gjorts därifrån på senare år.

Lalitha är (numera pensionerad) socialarbetare och driver daghemmet Aruna i Kurunegala, där fattiga barn kan få tillsyn och stimulans då deras föräldrar arbetar. Ofta är det ensamstående mammor som behöver tillsynen för att kunna arbeta och försörja sig och sitt barn. FFIA Bistånd stöder detta projekt.

Lalitha är 72 år men vital. Då hon är pensionär vill hon gärna ha lite sysselsättning och tar gärna emot uppdrag att söka rötter till adopterade. Eftersom hon är gammal socialarbetare vet hon hur man kan göra sådant arbete. Den som vill anlita henne får förstås räkna med att betala ett litet arvode och de faktiska kostnaderna som uppstår.

Lalitha fick under sin vistelse i Sverige möjlighet att besöka några av "sina" familjer där barnen hunnit växa upp. Hon uppskattar mycket den värme och omtanke som mött henne under hela hennes resa.

På FFIA:s kontor fick Lalitha möjlighet att stifta bekantskap med några av styrelseledamöterna och träffa gamla bekanta.

DEN 10-11 JUNI HADE VI besök av Kolkatakontakten Indian Society for Rehabilitation of Children. Anju Roy, som är föreståndare och ansvarig för organisationens barnhem Mathri Sneha, kom tillsammans med sin son Devraj (Tony) och sonhustru Yangzom samt deras två söner.

Tony och hans hustru engagerar sig mycket i driften av barnhemmet Madhur Muskan, som är till för barn med särskilda behov. FFIA Bistånd har ett projekt till stöd för detta barnhem sedan några år.

Eftersom det blir fråga om ett livslångt boende för barnen på Madhur Muskan planerar organisationen att försöka skapa

ett nytt hem för dem. De har redan fått försäkringar om donationer från Illuminate i USA till projektet. De vill gärna att även vi stöder om vi har möjlighet. Preliminär budget för projektet är cirka 3,3 miljoner svenska kronor.

Vi fick veta att det fortfarande förekommer adoptioner från ISRC till olika länder, beroende på att de numera endast kan förmedla barn till ansökningar som CARA har tilldelat dem. De flesta barnen får dock föräldrar i Indien.

ONSDAGEN DEN 18 JUNI besökte Henri och Cynthia Tiphagne FFIA och berättade om arbetet med mänskliga rättigheter i Asien i allmänhet och Indien i synnerhet. Projektet Kvinnohuset Sudhanthra i Madurai ingår numera i den verksamhet som People's Watch driver i Indien och FFIA-bistånd har varit delfinansier i detta arbete sedan 1998.

Extra stora bidrag gjorde vi under några år i början av 2000-talet, då vi med hjälp av SIDA-bidrag hjälpte till med att skapa grundläggande

Ovanifrån och ned: Anju Roy med familj, Lalitha Amara-rajeeva med Otto Zackrisson (styrelseledamot) samt Henri och Cynthia Thipagne tillsammans med Hedvig Zackrisson.

Klara Zimmergrens bok *Längtan bor i mina steg* är läsvärd, både för den som upplevt barnlängtan och barnlöshet, och för den som inte gjort det men som vill försöka förstå hur det är, tycker Maria Säaw

Rakt på sak om barnlängtan

Jag har läst Klara Zimmergrens bok "Längtan bor i mina steg" – en bok om barnlängtan som blir till barnlöshet och om Klaras långa resa till att bli mamma.

När jag läser boken slår det mig att min och Klaras väg till att båda bli mammor genom adoption är väldigt olika och ändå känner jag igen mig så väl. Trots att vår barnlösa tid var så mycket kortare och helt annorlunda så känner jag verkligen igen när hon skriver om hur alla andra får både ett och två barn, liksom utan att anstränga sig. Allt medan man själv försöker att inte bryta ihop av avundsjuka.

KLARA SKRIVER OM SIG SJÄLV OCH sin utveckling, från osäker men accepterad singel med många likasinnade vänner till den som liksom blir över. Hur vännerna stadgar sig och börjar få barn medan hon fortfarande försöker hitta den rätte. Hur barnlängtan blir allt starkare och påverkar henne på så många plan, både privat och i jobbet.

Hur hennes kärlek till sin hund och

andra djur både påverkar och hjälper henne och sedan, när hon träffar sin man, hur barnlöshet kan tynga ett förhållande.

KLARA SKRIVER ENKELT, rakt på sak, humoristiskt (så klart) och på något sätt lagom intimt. Det blir aldrig för mycket, varken med humorn eller med det privata, och jag tror att väldigt många som försökt få barn och har gjort IVF känner igen sig väldigt mycket.

Hur man går från de ljuvliga bebisfantasierna man har i början till hopplöshet och förtvivlan.

Om många timmar på Familjeliv och liknande forum, där man kan peppas, hoppas och kämpa tillsammans med andra i samma situation. Om hur nästan hela tillvaron kommer att handla om en enda sak; att man inte har barn och inte vet om man någonsin kommer att få det.

Klara Zimmergren och hennes man Lars är idag föräldrar till en liten pojke

född i Bulgarien. Vi är nog många som vet precis vad hon menar när hon skriver "Tack gode Gud att det aldrig någonsin blev ett plus. För då skulle jag inte fått dig, vårt alldeles egna barn".

Jag tycker verkligen det är en läsvärd bok, både för den som upplevt barnlängtan och barnlöshet, men också för den som inte gjort det men som vill försöka förstå hur det är.

Maria Säaw

utbildning i indiska skolor om kvinnors rättigheter.

FFIA-aktiva och biståndsdonatorer fick tillfälle att öka sina kunskaper om utvecklingen i Indien och de stora utmaningar organisationen tagit sig igenom de senaste åren.

Henri reser idag jorden runt i sitt arbete för mänskliga rättigheter och samarbetar med olika organisationer och

FN-organ. Innan han kom till oss var han på OMCT (World Organisation Against Torture) i Geneve, en organisation som idag är den huvudsakliga samlingsorganisationen för NGO:s mot tortyr och för mänskliga rättigheter, rådgivande till FN, och där är Henri med i verkställande utskottet.

Som lite kuriosa kan vi berätta att det var Henri Thipagne som hade hand om

den juridiska processen när de tre återvändarna till Faith Home en gång i tiden adopterades (se reportaget på sidan 8).

Cynthia passade också på att träffa några av de adopterade vars adoptioner hon var behjälplig med under 80- och 90-talen.

Britt-Marie Nygren

Långväga gäster på studentdagen

Den 5 juni var det äntligen dags för äldste sonen Gustav att ta studenten. Som grädder på moset hade personalen från Matri Sneha, Mrs Madhumita Roy (Anju) och hennes son Devraj Dutta Roy (Tony) med familj, aviserat att de ville närvara.

Utspringet var kl 13, och då var hela familjen på plats för hurrarop och champagne. Vi åkte därefter hem en sväng med mat till buffén. Indienfamiljens plan landade kl 15 och de får ta taxi till Södertälje och hotellet vi ordnat åt dem. De fick tid att tvätta av sig resdammet och sedan for vi ut till oss där släkt och vänner väntade spánt. Det blev en trevlig eftermiddag.

Dagen efter hämtade vi upp dem och åkte till Mariefred, vilket var väldigt uppskattat. På kvällen åt vi middag på den indiska restaurang där vi åt sist de var hos oss, och där Anju sade att hon aldrig ätit så god indisk mat!

Dagen efter åkte familjen Roy till Linköping, och ett par dagar senare träffades vi åter. Denna gång i Göteborg för ett möte om biståndet.

Katrine Fundin med familj

Årets Pune-träff ägde rum i Östersund i slutet av juli. Vi var elva familjer som träffades i år, trots lång resa för många. Totalt 46 personer var vi.

Östersund visade sig från sin bästa sida så det bidrog till en fin helg för både barn och vuxna. Vi passade på att vara ute så mycket som möjligt, då det var möjligt med både bad och övriga aktiviteter i det underbara vädret.

Till middagen bjöd vi hem alla till vår trädgård där det blev buffé, mycket lek och glada skratt. Det är så härligt att träffas, så redan innan helgen var över så ser man fram emot nästa år då träffen blir i Örebro. De flesta av våra barn kommer från Shreevatsa, Sofosh, Pune i Indien.

Camilla O Billdé, Östersund

